

Arrest

nr. 188 292 van 13 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 11 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 juni 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 september 2015 legden verzoeker en Mw. P.R.S. van Nederlandse nationaliteit een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 10 december 2015 diende verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als partner van mevr. P. R. S., van Nederlandse nationaliteit (bijlage 19^{ter}).

Op 9 juni 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.12.2015 werd ingediend door:

Naam: XXX

Geboortedatum: [...]1990

Nationaliteit: India

Verblijvende te: [...]

Voorna(a)m(en): J. S.

Geboorteplaats: R.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Vooreerst dateert de wettelijke samenwoning van 03.09.2015, de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de referentiepersoon dateert van 10.12.2015. Op basis van deze elementen in het dossier kan dus alvast niet worden vastgesteld dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen reeds twee jaar lang een relatie te hebben met de Nederlandse referentiepersoon en intensieve contacten met haar te onderhouden, alsook haar minstens 3 keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen, werden wellicht volgende bewijsstukken voorgelegd:

-Meerdere ongedateerde foto's: Aangezien deze foto's niet digitaal van een datum voorzien zijn, kan niet nagegaan worden wanneer ze genomen zijn of in welke context en kunnen ze niet als bewijs weerhouden worden.

-Enkele verklaringen op eer door derden zonder datum: Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en referentiepersoon.

Verder blijkt er nergens uit het administratief dossier dat er gemeenschappelijke kinderen zijn.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria, dit overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg wordt het verblijfsrecht geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 40bis, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel:

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

"8.1. Artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing. § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek."

Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat de duurzaamheid en het stabiele karakter van de partnerrelatie niet is aangetoond.

Immers verzoeker heeft reeds meer dan 1 jaar samengewoond met zijn partner, en zij kennen elkaar reeds meer dan 2 jaar, waarbij zij regelmatig contact onderhielden en elkaar meer dan drie maal hebben ontmoet en deze ontmoetingen meer dan 45 dagen bedroeg.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de foto's geen datum vermelden. De Dienst Vreemdelingenzaken leidt hier ten onrechte uit af dat deze foto's niet aantonen dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie hebben. Verzoeker verblijft sinds 2009 in Europa. Verzoeker heeft al meer dan 3 jaar een duurzame relatie met zijn partner.

Een relatie van minstens twee jaar wordt aangetoond evenals een samenwoning van minstens een jaar.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd met de stukken besluit dat een duurzame en stabiele relatie niet zou zijn aangetoond. Zij heeft haar beslissing genomen op een kennelijk onredelijke wijze.

8.2. Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geen rekening moeten houden met artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering dient de minister of zijn gemachtigde rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit is niet gebeurd.

Dat het kennelijk onredelijk is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan alle voorwaarden voldeed conform het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van

15/12/1980. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt onvoldoende gemotiveerd, hetgeen een schending is van artikel 62 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt dan ook het artikel 40bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker heeft nagelaten te duiden op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit schendt, dermate dat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Verzoeker meent in zijn enig middel aan de vereisten te voldoen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Ten onrechte zou de gemachtigde gemotiveerd hebben dat de duurzaamheid en het stabiele karakter van de relatie niet zijn aangetoond nu verzoeker meer dan een jaar zou samengewoond hebben met zijn partner en ze elkaar reeds meer dan twee jaar zouden kennen waarbij ze elkaar meer dan drie maal zouden ontmoet hebben en die ontmoetingen meer dan 45 dagen zouden bedragen. Uit het feit dat de foto's geen datum vermelden, zou de gemachtigde ten onrechte afleiden dat de foto's geen duurzame en stabiele relatie aantonen. Hij zou in strijd met de stukken zijn besluit hebben genomen evenals op kennelijk onredelijke wijze.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;](2)

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;](4)"

Zoals blijkt uit het geciteerde artikel moeten wettelijk samenwonende partners bijkomend het stabiel en duurzaam karakter van hun relatie aantonen. Zij kunnen dit op drie wijzen doen, door aan te tonen minstens een jaar voorafgaand aan de aanvraag te hebben samen gewoond, of door aan te tonen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen of tot slot als zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De gemachtigde kon wel degelijk op zorgvuldige en redelijke wijze vaststellen, in lijn met de voorgelegde stukken, dat geen van de voormelde mogelijkheden werd aangetoond. Het zuiver poneren *“dat verzoeker sinds 2009 in Europa verblijft”* en dat *“verzoeker [...] al meer dan 3 jaar een duurzame relatie [heeft] met zijn partner”* kan geenszins afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de foto's die werden voorgelegd inderdaad geen digitale datum bevatten, dermate dat hieruit niet kan afgeleid worden wanneer en in welke context ze zijn genomen, zoals de gemachtigde terecht motiveert. Wat betreft de verklaringen op eer, laat verzoeker dit motief ongemoeid in zijn betoog. De Raad ziet niet in hoe de voorgelegde stukken een relatie van minstens twee jaar zouden kunnen aantonen, uit de foto's en getuigenverklaringen kan geen enkele termijn worden afgeleid. Ook uit de wettelijke samenwoning, die dateert van 3 september 2015 kan niet afgeleid worden - zoals vereist door de wet - dat de samenwoning reeds een jaar een feit was *“voorafgaand aan de aanvraag”*. Verzoeker diende de aanvraag in op 10 december 2015, dus had hij al moeten aantonen dat hij samenwoonde sedert 10 december 2014 indien hij wenste een beroep te doen op de eerste mogelijkheid om het stabiel en duurzaam karakter aan te tonen. Tot slot betwist verzoeker evenmin de vaststelling dat er geen gemeenschappelijk kind is.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel of artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt geenszins.

Aangaande het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van artikel 62 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zoals verzoeker terecht stelt moet de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Verzoeker ontwikkelt zijn middel enkel in de zin dat het kennelijk onredelijk zou zijn een bevel te geven nu hij *“aan alle voorwaarden voldeed conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet”*. Zoals *supra* gebleken, volgt de Raad geenszins dat is aangetoond dat verzoeker aan alle voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet zou voldoen. De Raad meent dat de gemachtigde op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze heeft vastgesteld dat het stabiel en duurzaam karakter niet is aangetoond op de wijzen die voorzien zijn in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg acht de Raad het bevel afdoende gemotiveerd wat betreft het gezins- en familieleven, nu de uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kunnen gelezen worden en deze motieven verzoeker bekend zijn nu ze in hetzelfde *instrumentum*, nl. de bijlage 20, staan. Bijkomend stelt verweerder in de nota terecht dat verzoeker niet aantoonde dat hij een minderjarig kind heeft dat hij zou dienen achter te laten, noch wordt enig gezondheidsprobleem aangehaald. Wat betreft het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand heeft verzoeker zijn belang bij het middel dus niet aangetoond.

Een schending van artikel 62 of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES